ma. "Mis teil on," küssis issand, "keik punna nago surreb teie peält? — Kas annan rohto?" ja sedda ütteldes, läks ta jälle kappi jure, agga emmand palluma, et ta mitte seält, kus kihwt olli, piddi wotma. Anti temmale siis ka teisest kohhast rohto, ja issand läks maggama. Ommeti emmanda silmad ei läind kinni, kunni ta sedda wottit sanud — ja siis noormees puistas minnema, kui lind kulli käest.

Mitto teine olleks selle hirmoga ei ellades ennam taggasi tulnud. Agga kes holib enne, kunni patto rööm löppend! ei arwand nemmad ka, et neil sedda tuska ennam piddi juhtuma. Siiski nenda innimenne ikka on: allandik agga senni kui ta kimpus on, ja kohhe walmis keik kurja teggema, kui ta peäsnud; et kül igga pat sellesamma römo ja kasso läbbi pettab, mis ta tootand; sest igga pat römustab agga sepärrast, et innimesse langeminne sedda wallusam saaks ollema.

Olleks sepärrast igga wastane kohhe omma pattust tagganend, kui ta essimest korda peäsis, ta olleks ammo jälle taewa teed köndind sel assemel, et ta nüüd ühhest patto-tüllist teise sisse langeb, ja ikka kangekaelsemaks jääb. Sest Jummal annab andeks neile, kes meelt parrandawad; agga kes patto sees wiwitawad, lähwad patto läbbi hukka.

Jälle juhtus monne aia pärrast, et sedda welskrit male widi. Agga kui ta nattuke maad söitnud, todi sedda teed üks surnud, kedda ta piddi lahti leikama. Sedda ta käskis senna surno kambri wia, mis temma enneses maias olli, ja ajas emale. Siiski, kui ta tükki maad läinud, kallas ta taggasi, weel selsammal päwal sedda surnud lahti leikama, et wägga pallaw aeg olli.

Ommeti se surnud ehk jo kaks tundi aega ette joudis, ja pandi ihho-allaste, nenda kui wiis, surno laua peäle — ning

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1813, lk. 18